УДК 821.111(73)06-312.4-312.9.09Сіммонс(045)
DOI <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2021.50-2.7>

Павлюк А. Б.,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри практики англійської мови
Волинського національного університету імені Лесі Українки

Шелудченко С. Б.,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри практики англійської мови
Волинського національного університету імені Лесі Українки

Муж М. Я.,
магістр філології
Волинського національного університету імені Лесі Українки

ЖАНРОВИЙ ПАРАДОКС У РОМАНІ ДЕНА СІММОНСА *THE TERROR*

Анотація. Статтю присвячено дослідженню жанрового парадоксу у романі відомого американського письменника-фантаста Дена Сіммонса. Його літературна діяльність є важливим аспектом культурного життя Америки кінця 20 – початку 21 століть. Автор робить величезний внесок у формування нового художнього мислення і сприйняття. Інтерес до літературного доробку письменника, що виявляється у численних екранізаціях та інтерпретаціях його творів, і відсутність належного висвітлення у вітчизняному літературознавстві проблем та тем, піднятих автором, визначають актуальність прояву інтересу до нього.

У процесі роботи над аналізом твору ми дали визначення поняттю «історичний роман», проаналізували основні етапи його становлення, зазначивши, що засновником цього жанру був Вальтер Скотт, а його роман *Waverley* став взірцем жанру та прикладом для наслідування для письменників наступних поколінь. Автор революціонізував форму історичного роману, зробивши його автентичним та популярним.

Ознайомившись із працями дослідників та літературних критиків (Є. Кулікова, Т. Селітріної, І. Ємельянова, С. Ляпіної, І. Пасюкевича, Т. Комаровської, В. Оскоцького), ми виокремили основні жанрові ознаки історичного роману. Науковці звертають увагу на наявність у творах такого жанру принципів сприйняття та відображення минулого як динамічного процесу, на наявність у них реальних історичних подій та своєрідність відображення колориту тогочасності. Проаналізувавши суміжні жанри історичного роману, ми акцентували увагу на таких жанрах, як соціально-історичний, релігійно-історичний, історико-філософський та історичне фентезі.

Звернувшись до поняття «трилер», нами були виявлені його типи та характеристики. Окресливши поняття зла в романі, яке є частиною світобудови та суспільства в цілому, ми провели порівняння та виявили тісні зв'язки твору Дена Сіммонса з творами класиків американської літератури, а саме Едгара Алана По *Masque of the Red Death* та *The Narrative of Arthur Gordon Pym of Nantucket* і Джека Лондона *The White Silence*, знайшовши спільні риси, фабули і перегукування слів та імен.

Ключові слова: жанр, історичний роман, трилер, фентезі, вимисел.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими чи практичними завданнями. Рубіж 20-21 століть вважається періодом інновацій та модернізації. Американська література є унікальним утворенням, оскільки, на відміну від європейської або східної літератур, які розвивалися протягом багатьох століть і взаємодіяли між собою, не має такої тривалої історії. Безумовно, кожен американський письменник або поет привносить національні особливості у свої творіння, хоча й іноді, приховано або підсвідомо, посиляється на пам'ятки європейської або східної культури.

Одним з авторів, який не тільки не заперечує, але й свідомо розвиває інтерференцію з іншими літературами і культурами, є Ден Сіммонс (нар. 1948 р.). Він є саме тим автором, який любить працювати на стику жанрів і здобув славу завдяки науково-фантастичній тетралогії *Hyperion* та роману *The Terror*. Автор успішно працює в жанрах фентезі, горрор, історичного та готичного роману і його твори мають складну поліжанрову структуру.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної теми, виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Вивченням літературного доробку письменника займалися Є. Куліков (*Национальная специфика в восприятии Дэна Симмонса*, 2015; *Функции документа в романе Дэна Симмонса «Террор»*, 2018, та ін.), Т. Селітріна (*Биография и псевдобιοграфия Генри Джеймса в романе Дэна Симмонса «Пятое сердце»*, 2018), І. Ємельянов (*Переосмысление проблематики американской литературы середины XIX – начала XX века в романе Дэна Симмонса «Террор»*, 2018; *Двойничество в романе Дэна Симмонса «Друд, или Человек в черном»*, 2019) та ін.

Формування мети статті. Мета дослідження визначається необхідністю аналізу та визначення жанрової специфіки роману Дена Сіммонса *The Terror*, яка передбачає визначення жанрових ознак історичного роману, простеження суміжних йому жанрів та аналіз специфіки містичного трилера в історичній ретроспективі.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Історичний

роман переносить читачів до іншого часу та місця, що пере-
дує епосі автора. Це твір, який змальовує певний період історії
і в якому автор намагається передати дух, манери та соціальні
умови минулої доби реалістичною деталізацією та точністю
історичних фактів. Написання історичного твору вимагає
збалансованості досліджень та творчості, і хоча він найчас-
тіше містить реальних людей та події, все ж пропонує автору
художньої літератури багато можливостей розповісти цілком
унікальну історію.

Як популярний жанр історичний роман утвердився лише
в 19 столітті. Більшість критиків уважають Вальтера Скотта
засновником досліджуваного жанру, а роман *Waverley*, опу-
блікований анонімно в 1814 р., першим його прикладом.
Дж. Байрон, стверджував, що *Waverley* – це найчудовіший,
найцікавіший роман, який йому тільки доводилося читати
[1; 14]. У ньому автор зумів поєднати історичний факт з худож-
нім вимислом, користуючись при цьому як романтичними, так
і реалістичними способами зображення. Цей тип роману дістав
назву «вальтерскоттівський» і мав великий вплив на розвиток
історичного роману в європейських літературах [2].

Літературознавці не можуть указати на конкретні ознаки,
відповідно до яких можна було б зарахувати той чи інший
твір до жанру історичного роману. Під час аналізу творів про
минуле науковці звертають особливу увагу на принцип істо-
ризму, який вважається одним із головних [3, с. 11]. Отже, істо-
ризм – це принцип сприйняття та відображення минулого як
динамічного процесу, що закономірно розвивається відповідно
до об'єктивних умов часу.

Т. Комаровська у монографії «Проблеми поетики історич-
ного роману США XX ст.» вказує на розуміння істотної якості
природи історичного роману – його зв'язок із теперішнім через
відображення минулого [4, с. 13], називаючи це спряженістю
часів, у що вона вкладає два значення: по-перше, йдеться про
спрямованість історичного роману на минуле за об'язкової
присутності в ньому теперішнього, коли у творі неминуче від-
чувається знання автором історичної перспективи; по-друге,
авторка має на увазі бачення минулого як завершеної ланки
суспільного розвитку.

На завершеність процесу, на можливість оцінювати події
загалом як на особливість історичного роману вказують
А. Баканов і Л. Александрова. Цілісну картину можна отримати
лише після того, як подія отримала своє завершення, а в автора
була можливість осмислити все, що відбулося, і поглянути на
подію зі сторони. Саме часова дистанція між автором і опису-
ваними подіями дає можливість долучити оцінюючий елемент
уже з позиції іншої епохи. Отже, однією з ознак історичного
роману вважають часову ознаку, тобто часову дистанцію між
описаними подіями та часом написання твору, яка дозволяє
повністю оцінити те, що сталося, і завдяки якій чітко стає ви-
дною історична перспектива.

Визнавши необхідність і значення творчої фантазії в істо-
ричному романі, науковці стикаються з проблемою кордону
між вигаданим і реальним. В. Оскоцький вважає, що співвідно-
шення факту і вимислу не знає пропорцій і пропонує говорити
не стільки про межі письменницького вимислу, скільки про
межі документалізму [5, с. 306]. Тут йдеться ще про одну важ-
ливу ознаку – синтез історичного факту і вимислу. Події повинні
утворювати в основі історичного роману єдність, яка б відби-
вала загальну картину епохи та характери людей. Автор може

вигадувати персонажів, міста й події, однак вони повинні мати
сенси або відповідники періоду часу, який детермінують [6]. Без-
умовно, спотворення історії, що полягає в порушенні дійсного
ходу подій, неприпустиме. Вигадка не повинна протистояти фак-
там, натомість покликана доповнювати їх. Зображуване має бути
якщо і не реально наявним, то хоча б потенційно можливим.

Науковці відмежовують як характерну рису історичного
роману питання особи головного героя та другорядних персо-
нажів. Так, Л. Александрова, О. Пауткин і Г. Ленобль вбачають
необхідним присутність у творі історичної особи як головного
героя. У той час як Т. Комаровська вважає наявність історич-
них персонажів другорядною ознакою історичного роману. На
її думку, справжнім героєм історичного роману є історія, істо-
ричні процес і подія [4, с. 14].

Маргарет Етвуд, говорячи про персонажів історичного
роману, робить акцент на необхідності їм виглядати, говорити
та діяти в спосіб, який точно відображає епоху. Якщо автор
пише книгу, наприклад, про Марію Тюдор, він не повинен нех-
тувати її сімейною історією чи, наприклад, статусом дочки Ген-
ріха VIII та сестри Єлизавети I, які відігравали важливу роль
у її царюванні [6].

Наступною жанровою рисою історичного роману є відтво-
рення реалій епохи, місцевого колориту. Зокрема, Б. Реїзов,
досліджуючи проблеми історичного роману в цілому та у твор-
чості В. Скотта зокрема, віддав реконструкції місцевого коло-
риту одне з провідних місць під час визначення основних харак-
теристик історизму художнього мислення. Без опису деталей
побуту, звичаїв, навколишньої природи будь-який історичний
роман втратить повноту уявлення загальної картини життя опи-
суваної епохи. Недарма історичні романи В. Скотта вважають не
тільки початком, але й, певною мірою, еталоном жанру, оскільки
письменник зі скрупульозністю вченого вивчав та відображав
такі історичні реалії зображуваної епохи, як зброя, архітектура,
одяг та побут. Історичний роман, сформований у творчому
доробку В. Скота, розширив кордони художніх можливостей.
Він збагатився не лише зверненнями до різних періодів істо-
рії, але й посиленням психологізму, втіленням принципів
реалізму та новою проблематикою, що призвело до виник-
нення різних жанрових форм: історичного роману-подорожі,
національно-історичної епопеї, історико-пригодницького
роману, релігійно-історичного роману, роману-історичного
дослідження, повчально-дидактичного історичного роману,
авантюрно-любовного історичного роману та інших, які набули
поширення в більшості європейських літератур [7].

В англійській літературі 19 століття зустрічаємо такі різ-
новиди жанру, як соціально-історичний (У. Теккерей *The
Virginians*, 1857–1859, В. Скотт *Ivanhoe*, 1820) і релігійно-істо-
ричний романи (Ч. Кінгслі *Hyperborea*, 1853). Мірилом основних
елементів структури історичної свідомості автори розглядали
соціально-етнічні та релігійно-філософські проблеми описува-
ного в романі періоду або епохи.

На початку 20 століття інтерес до жанру історичного
роману дещо вщухає, але згодом відроджується. Його розвиток
стає підпорядкований тенденціям, які існують у світовому мис-
тецтві в цілому. З одного боку, на літературну арену виходять
автори, які пишуть яскраві й цікаві твори в дусі модернізму,
а потім і постмодернізму, з іншого – залишаються письмен-
ники, вірні традиціям, що склалися, і які продовжують працю-
вати в рамках реалістичної літератури.

Жанр історичного роману знову відроджується в англійській літературі, починаючи з другої третини 20 століття. Із друку виходять історичні романи Р. Грейвза *The Golden Fleese* (1944), *King Jesus* (1946), *Homer's Daughter* (1955); М. Рено трилогія *Alexander the Great* (1969-1981) та І. Во *Helen* (1950). М. Стюарт пише пенталогію про короля Артура (1970-1995). До історичної теми звертається В. Голдінг у незакінченому романі *The Double Tongue* (1995). Письменники дотримуються у своїй творчості принципів реалізму, хоча варто відзначити, що для романів М. Рено і М. Стюарт характерна наявність романтичних тенденцій.

Англійський історичний роман 20 століття об'єднує прагнення авторів поглянути на історію з нетрадиційної точки зору. Так, Р. Грейвз, М. Стюарт, М. Рено часто використовують матеріали легенд, міфів і переказів поряд із письмовими матеріалами минулого, що дійшли до наших днів. Вони створюють історичний твір, ґрунтуючись на тих самих джерелах, якими користується історична наука, однак трактування цих свідчень в історіографії та романістиці різні. При цьому автори літературних творів створюють у читача ілюзію, що події, описані в романі, не фіктивні, а реальні.

Сучасні автори вже давно не пишуть твори, які за певними ознаками можна віднести лише до одного жанру, тому початок 21 століття вважається добою експериментів, оскільки автори прагнуть поєднати у своїх творах різноманітні жанри задля створення неповторності. Одним із таких письменників і є Ден Сіммонс, який зумів поєднати історичні факти з міфами та вигадкою, створивши не стільки історичний, скільки історично-міфічний роман.

Література жахів ділиться на кілька піджанрів, серед яких важливо виділити трилер. Як і фільми подібного стилю, цей піджанр передбачає різкий перепад читача і появу в ньому «холодку» в момент читання [8]. У літературознавстві розрізняють трилери містичні й психологічні. У першому випадку присутні елементи надприродного, пов'язаного з міфологією; у другому за основу беруться реальні або можливі в повсякденному житті події (наприклад, опис появи надприродних можливостей у результаті травми).

У романі *The Terror* автор використав документальну основу для містичного трилера, в якому постають важливі проблеми. Одними з провідних у книзі є проблеми зла і смерті. Розповідь про зіткнення людини зі злом розгортається на фоні поєднання екіпажів у крижаній арктичній пустелі. Ден Сіммонс розглядає проблему багатогранно, конфлікт не вирішується ним спрощено. Зло в романі є частиною світобудови, воно матеріалізоване в образі чудовиська Tuunbaq, переслідує і вбиває членів експедиції сера Франкліна. Але джерелами зла є сама людина і людське суспільство, яке в порівнянні зі злом «природним», яким є сам Tuunbaq, людське зло не менше, а навіть більше [9]. Власне і Tuunbaq, який є втіленням надприродного жаху, сприймається як свого роду проекція людського зла у зовнішній світ.

Важливо відмітити зв'язок Дена Сіммонса з іншими авторами, які використовували містику в своїх творах. Так, у романі містяться прямі паралелі з творчістю Е. А. По, а фабула оповідання *Masque of the Red Death* відтворюється в романі майже буквально:

I've read the American writer," said Bridgens. <...> "The chap who caused little Dickie Aylmore to receive fifty lashes for his inventive set decorations for our late, unlamented carnivale. A strange little fellow by the name of Poe, if memory serves [10].

Зв'язки роману Д. Сіммонса із творчістю Е. А. По не обмежуються тільки цим оповіданням. Доречно згадати *The Narrative*

of Arthur Gordon Pym of Nantucket, в якій йдеться в тому числі й про полярну експедицію, що гине, у якій виникає людська фігура в савані, чия шкіра біліша білого, набагато вища будь-якого мешканця нашої планети [11, с. 694].

Герої Сіммонса і По зустрічають смерть у крижаних просторах Арктики і Антарктики. Червона Смерть з однойменного оповідання По своїми симптомами не випадково нагадує цингу, детально описану в романі *The Terror*: Карнавал, влаштований екіпажами кораблів, за всієї фантазмагоричності і безглуздості, фактично виявляється жертвоприношенням Tuunbaq. Сам він, подібно до Смерті з оповідання По, немов би не має фізичного тіла: це зло з'являється нізвідки, зникає нікуди.

У досліджуваному творі письменник стверджує амбівалентність зла. Воно є частиною світобудови, існує не стільки саме по собі, скільки проявляється в людині і через людину і водночас протиставлене всьому людському. Смерть і зло, містика і реальне стають одним цілим, прослідковуються як і у вчинках героїв, так і в істоті, яка полює на них. Саме так можна зрозуміти протиставлення таких героїв, як сержант Корнеліус Гіккі і доктор Гаррі Гудсер, що в підсумку призводить до саморуйнування людини (шлях розвитку образу Гіккі). У романі зло, персоніфікацією якого стає сам сержант, чи не страшніше, ніж інfernальне чудовисько. Підтверджує це і реакція чудовиська на душу Гіккі:

Hickey felt his own last warm breath flowing out of him, out from his chest, up his throat, <...>, but instantly he realized it was not his breath leaving him forever, but his spirit, his soul. The thing breathed it in. But then the creature huffed, snorted, backed away, shook its huge head as if it had been befouled. It dropped to all fours and left Cornelius Hickey's field of vision forever [10].

Важливо виділити і зв'язок досліджуваного твору з північними оповіданнями Дж. Лондона. Сіммонс явно обіграє образ Білої тиші, змальований Лондоном в ряді класичних оповідань. Перекликання слів та імен (*The White Silence* у Лондона і *Lady Silence* у Сіммонса) не випадкове. Біла тиша так само персоніфікує світ північної крижаної пустелі, як Tuunbaq персоніфікує ворожість Арктики й інfernальний жах, що оточують англійських моряків. Так само важлива «німота» Леді Сайленс. Подолання цього бар'єру для Крозьє стає можливим після ритуалу відрізання язика, який розглядається як свого роду договір або навіть союз із Tuunbaq. Однак, втрапивши свій язик, а разом із ним і здатність розмовляти англійською, Крозьє парадоксальним чином знаходить «нову мову», тобто можливість іншої, невербальної комунікації. Сіммонс дійсно описує *code switching*, яка, напевно, не була можлива для реального капітана Френсіса Крозьє, людини 19 століття, але цілком можлива для героя роману початку 21 століття.

У романі життєвий шлях Крозьє поділений на дві частини. Перша пов'язана з кораблями, флотською кар'єрою та Британією. Друга – нове життя, якого набуває Крозьє після своєї символічної смерті. Власне, як це показано в романі, життя його безрадісне, він ніби шукає смерті, повільно убиваючи себе алкоголем:

<...>most of his money and allocated hold space had been dedicated to three hundred and twenty-four bottles of whiskey. It was not fine Scotch whiskey, but it would suffice. Crozier knew that he had long since reached that point of being the kind of drunkard where quantity always trumped quality. Sometimes here, as in the summer when he was especially busy, a bottle might last him two weeks or more. Other times – as during this past week – he might go through a bottle a night. The truth was, he had quit counting the empty bottles when he passed two hundred the previous winter<...> [10].

У фіналі експедиції він, нарешті, дійсно виявляється мерцем у сприйнятті тих, хто залишився на батьківщині. Як і інші загиблі учасники експедиції, Крозьє і справді мертвий для суспільства: для капітана, який втратив корабель і команду, повернення назад рівноцінне смертному вирoku. Таким чином, Леді Сайленс рятує Крозьє не тільки від смерті, але і від «нового» життя. Сіммонс показує дійсне переродження героя: європеєць Крозьє виявляє в собі нові якості, в ньому пробуджується інша, не відома раніше натура, він фактично стає іншою людиною. Це переродження стає видимим містком між реальними подіями, які справді відбулись із Френсісом Крозьє 19 століття, і вигадкою автора.

Такий образ Крозьє, безсумнівно, ближчий і зрозуміліший сучасному читачеві, ніж міг би бути зрозумілий людині вікторіанської епохи. Адже капітан Крозьє переступав суворі рамки тогочасності, причому робив це рішуче. Він один із тих персонажів роману, в кому читач може побачити риси свого сучасника. Відтворюючи художніми засобами події минулого, Сіммонс насправді розширює часові рамки оповіді. Його цікавлять межі людського досвіду, пізнання, самоусвідомлення, до сприйняття іншої точки зору, іншої культури, іншого способу життя. Фінальний вибір Крозьє – прийняти іншого себе і стати частиною іншого світу й іншої культури – це вибір людини невікторіанської епохи.

Залишаючись у рамках покладеної в основу сюжету історичної події, створюючи роман на документальній основі, письменник досліджує трагічну історію екіпажів кораблів із різних точок зору, включаючи містичну. З одного боку, він показує можливості і обмеженість людей європейської культури 19 століття, з іншого – оцінює героїв і ситуації з точки зору людини на межі 20-21 століть. Це надає особливого відтінку розповіді: письменник ніби моделює поведінку героїв, адже про реальну долю членів екіпажу майже нічого не відомо. Слід звернути увагу на ту обставину, що в романі показані два можливих фінали життя Крозьє, в одному з яких він дійсно гине, в іншому – знаходить нове життя в іншому, міфологічному просторі та часі – часі інuitів.

Висновки з дослідження і перспективи подальших пошуків у даному науковому напрямку. Наукова розвідка, присвячена дослідженню однієї з актуальних проблем сучасної науки, проблемі визначення жанру художнього твору, дозволяє зробити висновки, що роман Дена Сіммонса *The Terror* є синтезом найрізноманітніших жанрів: історичного, готичного, фантастичного, містичного та трилеру. З'ясувавши жанрові ознаки історичного роману, серед яких – принцип історизму, завершеність процесу та оцінка подій загалом, співвідношення правди і вимислу, питання особи головних/другорядних персонажів та відтворення реальності епохи, нами було номіновано суміжні жанри історичного роману: соціально-історичний, релігійно-історичний, історико-філософський, історичне фентезі, історико-біографічний та ін. романи. Проте тема дослідження не є повністю вивченою і є перспективною для подальшого літературознавчого і лінгвістичного вивчення.

Література:

1. Долинин А.А. История, одетая в роман. Москва : Книга, 1988. 318 с.
2. Історичний роман. Особливості жанру. URL : <https://zno.if.ua/?p=4737>.
3. Пасюкевич И.В. Художественное своеобразие исторических романов Томаса Кенилли. Минск : БГУ, 2013. 153 с.

4. Комаровская Т.Е. Проблемы поэтики исторического романа США XX века : моногр. Минск : Белорус. гос. пед. ун-т, 2004. 124 с.
5. Оскоцкий В.Д. Роман и история: традиции и новаторство современного исторического романа. Москва : Художеств. лит., 1980.
6. What is Historical Fiction? URL : <https://www.masterclass.com/articles/what-is-historical-fiction-definition-of-the-historical-fiction-genre-and-tips-for-writing-your-historical-novel#6-tips-for-writing-historical-fiction>.
7. Ляпина С.М. Русский исторический роман XIX века в контексте культурного сознания. URL : <https://cyberleninka.ru/article/n/russkiy-istoricheskiy-roman-xix-veka-v-kontekste-kulturnogo-soznaniya>.
8. Литература ужасов. URL : https://ru.wikipedia.org/wiki/Литература_ужасов#Современная_литература_ужасов.
9. Куликов Е.А. Полярная экспедиция в условиях викторианской Англии: «Террор» Дена Симмонса как антиджентльменский роман. *Бюллетень научных студенческих обществ Нижегородского государственного университета им. Н.И. Лобачевского*. Нижний Новгород : ННГУ им. Н.И. Лобачевского, 2016. № 7. С. 44–49.
10. Simmons D. The Terror. URL : http://indbooks.in/mirror1/?page_id=233530.
11. По Э. Стихотворения. Новеллы. Повесть о приключениях Артура Гордона Пима. Эссе. Москва : НФ «Пушкинская библиотека»; АСТ, 2003. 765 с.

Pavliuk A., Sheludchenko S., Muzh M. The genre paradox in Dan Simmons' novel *The Terror*

Summary. The article deals with the genre paradox nature of in Dan Simmons', an American fantasy author, novel *The Terror*. His literary activities have influenced the American cultural scene in the late 20th – early 21st century. The novelist has contributed greatly in order to shape an artistic attitude and advance the perception. The research is of great current interest due to the present accent on Dan Simmons's works. The author's literary popularity has been proved by numerous screen versions and adaptations. Consequently, Dan Simmons's literary issues require the adequate treatment in the national literary studies.

The research efforts have enabled to introduce the notion of historical fiction, comprising all stages of its development. The genesis has been traced and Sir Walter Scott has been recognised as the genre founder. The authentic *Waverly* novel has served as a gold standard for the rest of writers.

The research papers by Ye. Kulikov, T. Selitrina, I. Yemelianova, S. Liapina, I. Pasiukevych, T. Komarovska, V. Oskotskyi have assisted in differentiating key genre characteristics that are native to historical fiction. The scientists highlight such genre principles as the perception and presentation of past events in moving fashion; the introduction of realistic historic events, and the originality of the time spirit. The analysis of cognate genres has been involved comprising social and historical novel, faith-and-history-based novel, history and philosophy literature, historical fantasy.

The investigation of the notion “thriller” has revealed its types and characteristics. We have analyzed the phenomenon of evil in the novel that plays an integral part of the mindset and society. The work by Dan Simmons has witnessed a close connection with such canonical writers as Edgar Allan Poe (*Masque of the Red Death* and *The Narrative of Arthur Gordon Pym of Nantucket*) and Jack London (*The White Silence*). The comparison has shown common features, plots, and intercalling in the domain of words and proper names.

Key words: genre, historical novel, thriller, fantasy, fiction.